

tings Traditioner, og jeg kan neppe tro, at man vil bestemme sig dertil heroppe. Naar vi nu udskyder Betalingsfristen til den 31. December 1915 og har in mente, at vi til Efteraaret kan forlænge denne, tror jeg, at vi handler tilstrækkeligt i Debtors Interesse paa dette Punkt. Lad os, som sagt, heller ikke helt glemme Kreditorerne.

Dernæst spurgte det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Birch), hvorledes det vilde gaa i det Tilfælde, hvor Pantegælden ifølge Stipuleringen i Panteobligationen var forfalden uden Opsigelse. I det Tilfælde skal Gælden betales paa det Tidspunkt, hvor den er forfalden efter selve Obligationen, og det er efter dette Lovforslags Natur og Oprindelse berettiget. Thi det, man vil med dette Lovforslag, er at hindre den Spekulation, som kunde opstaa — og Spekulationer er der opstaaet —, og som kunde give sig Udslag paa den Maade, at en Pantekreditor vilkaarligt opsgaede sit Tilgodehavende til Betaling for at kunne benytte sig af de ekstraordinære Forhold til at skaffe sig ekstraordinær Fortjeneste. Det er det Tilfælde, hvor der foreligger en Villiesakt fra Kreditors Side, og hvor Debitor ikke i Forvejen har været fuldstændig belavet derpaa. Men hvor det i det oprindelige Dokument er stipuleret, at Gælden skal betales til en bestemt Tid, har Debitor, lige siden han laante Pengene, vidst, at han skulde tilbagebetale dem til den Tid, og Kreditor gør sig da ikke skyldig i noget, naar han indkasserer sine Penge til den oprindelig stipulerede Tid. Han fremsætter ingen Opsigelse, han foretager ikke noget for at skaffe sig Kapitalen til Raadighed i Spekulationsøjemed. Derfor er det overensstemmende med Lovforslagets Hensigt, at en saadan Gæld vil være at betale til Forfaldstiden.

Dernæst mente det ærede Medlem, at det var tvivlsomt, om det var rigtigt at give Justitsministeren den Bemyndigelse til at gøre Undtagelser fra denne Lov, som er foreslaaet i § 2. Ja, der kan man jo mene for og imod. Man kan mene, at det snarere burde være en Domstol, der skulde have Bemyndigelse, men det er dog klart, at man kan faa en langt hurtigere Afgørelse, naar Afgørelsen er administrativ, end naar den skal forelægges for en Domstol; og naar det ærede Medlem udtalte noget om, at saa blev der maaske een Afgørelse i eet Tilfælde og en anden i et andet, maa jeg derom sige, at der naturligvis i Justitsministeriet vil blive

lagt Principper til Grund for disse Afgørelser, og Ensartetheden maa da være lettere at opnaa, naar der er een Myndighed, der afgør alle Tilfældene for hele Landet, end naar de forskellige Tilfælde skal afgøres ved de forskellige Domstole, der er spredte rundt i Landet. Der vil da lettere kunne opstaa Uensartethed, end naar een Centralmyndighed skal afgøre det hele. Jeg tror, at Folk er daarligt tjente med en Anvisning paa at kunne føre Proces om de Spørgsmaal, som kan oprinde heraf. En Henvisning til, at Kreditor, naar en Gang det hele er afgjort, kan, hvis han lider noget Tab, gaa til Domstolene og søge Dom over Debitor til Erstatning af Tabet, tror jeg, er en daarlig Anvisning. Jeg tror, at hverken Kreditor eller Debitor er tjent med en saadan Anvisning paa Proces i Fremtiden. Det er bedre for begge Parter, at der bliver truffet en klar og ensartet Afgørelse i alle Tilfælde. Derfor vil jeg meget anbefale § 2, skønt jeg skal indrømme, at det ærede 4de Medlem for 10de Kreds har fuldkommen Ret, naar han siger, at det maa være ubehageligt for Justitsministeriet at faa denne Bemyndigelse; thi det vil sandelig endnu yderligere forøge det store ekstraordinære Arbejde, Forholdene har medført for Justitsministeriet. Det kan imidlertid ikke nytte at gaa til Side for det; gøres det bedst ved Justitsministeriets Hjælp, bør Ministeriet paatage sig Arbejdet.

Det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) sagde, at naar det var Debtors Mangel paa Evne til at betale et Afdrag, der var Skyld i, at Gælden forfaldt, burde han ogsaa have Udsættelse. Jeg skal dertil sige det samme, som jeg sagde til det ærede 4de Medlem for 10de Kreds angaaende det Tilfælde, at Gælden forfalder uden Opsigelse, at der foreligger i et saadant Tilfælde ikke noget Spekulationsøjemed fra Kreditors Side. Det er Debtors Forhold, der forvolder, at Kapitalen forfalder til Udbetaling. Er Kreditor human, og tillader hans Forhold ham det, maa man haabe, at han yder Langmodighed i Tider som disse, men han gør sig ikke skyldig i noget ved at indkassere sit Tilgodehavende under de Forhold, han gør sig ikke skyldig i dette, som skulde afværges, Tilbøjelighed til at spekulere i de ekstraordinære Forhold. Jeg tror derfor ikke, at det er inkonsekvent, at dette Tilfælde ikke er taget med i et Lovforslag med den Oprindelse, som dette Lovforslag har.